

KIRAN MILLWOOD
HARGRAVEOVÁ

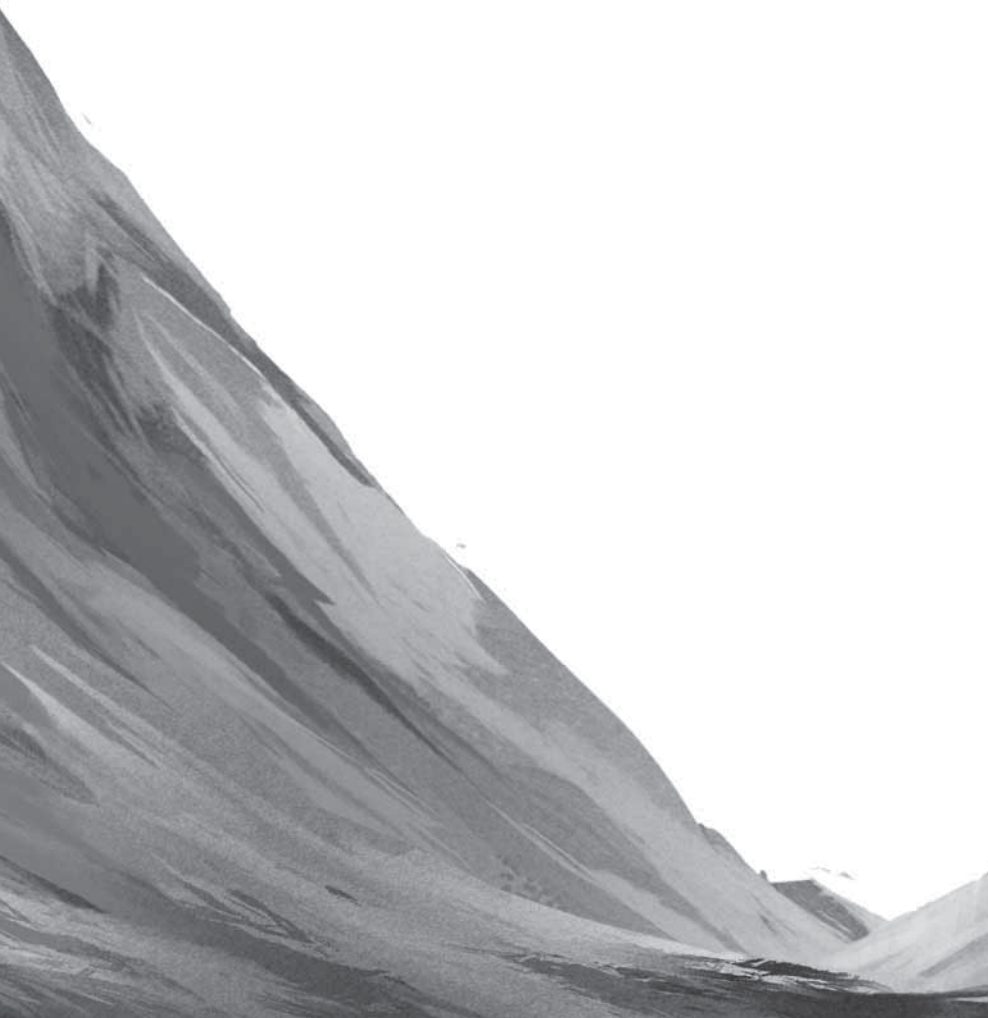

NA
KŘÍDLECH
JESTŘÁBA

GEOMANTSKÁ TRILOGIE — KNIHA DRUHÁ

Na
KŘÍDLECH
JESTŘÁBA

Kiran Millwood Hargraveová

Na KŘÍDLECH JESTŘÁBA

#BESKLAB
YOUNG AND NEW ADULT

Text © Kiran Millwood Hargrave, 2024
Translation © Anežka Mann, 2025
Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., 2025
All rights reserved

Na křídlech jestřába

Z anglického originálu *The Storm and the Sea Hawk*,
vydaného v roce 2024 nakladatelstvím Hodder & Stoughton,
přeložila Anežka Mann
Redigoval Ondřej Pauser
Korektury Jana Kunová
Editorka Kateřina Eliášová
Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín
Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., Oderská 333, 196 00
Praha 9 – Čakovice, v edici #booklab v roce 2025
Vydání první

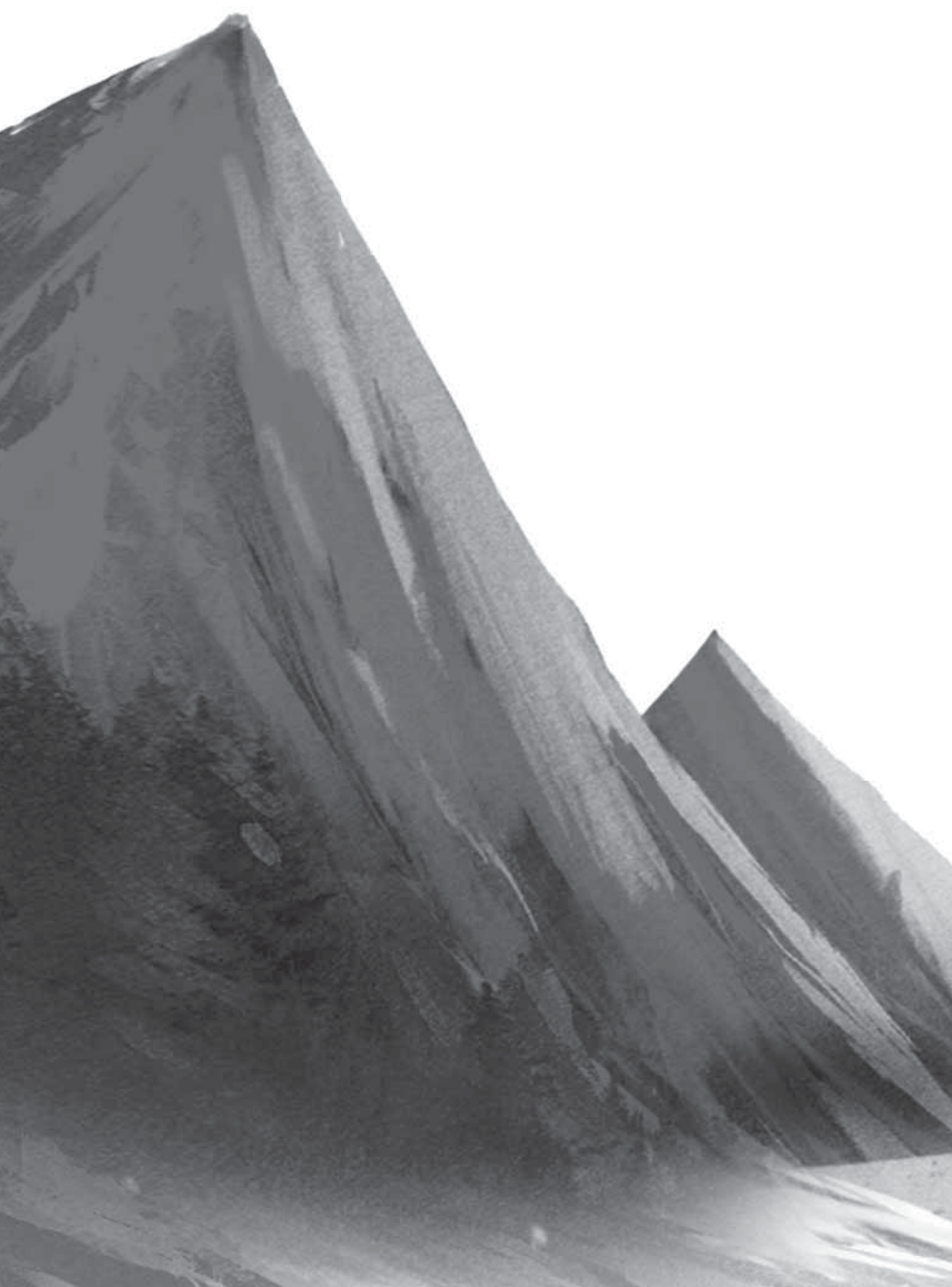
Cena uvedená na obálce je nezávazným
doporučením pro konečné prodejce

ISBN 978-80-276-1294-9
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz
info@slovart.cz

*Mým prarodičům,
kteří prošli celý svět.*

KNIHA DRUHÁ:

Na
KŘÍDLECH
JESTŘÁBA

*„Led dýchá. Skály mají svůj příliv a odliv.
Hory rostou a rozpadají se.
Žijeme na neklidné zemi.“*

Robert Macfarlane, *Podzemí: Cesta hlubinami času*

*„Řekni lesům, moři, horám, světu,
jsem připravená.“*

Annie Dillardová, *Učím mluvit kámen*

Procházení

Netrvá dlouho, než místo přestane existovat. Zabedněte dveře, zamkněte branku, dovolte břečťanu, aby se vyšplhal po rozpukané zdi. Ani naše paměť netrvá věčně, zapomínáme znepokojivě snadno. Všimát si je dar stejně vzácný jako kouzla; pozornost je dar stejně drahocenný jako láska.

Ale jenom málokdo si všiml, že už zuří válka – nikým nevyhlášená, a přesto o ní nemůže být pochyb. Její semena byla zaseta před staletími, hvězdnými roky, klíčila v útrobách žraloků a v očích sov, v srdcích panovníků, kteří neměli ani žaludek, ani rozhled, natož srdce k tomu, aby splnili svou povinnost.

Jenomže tihle dva – truchlící pán a odhodlaná královna – ti jsou jiní. A svět se mění. Už se změnil.

Hudba země je nespoutaná, a neutichne, dokud nebude po všem. Každícké vlákénko se probudilo a vnímá

zkázu, ke které došlo, i tu, která teprve nastane. Několik lidských uší to všechno slyší. Zní to jako píseň, ale země nezpívá. Chvěje se a otřásá, vysílá znamení k pólům a silám světa, vyšroubuje sever z jeho osy a nakloní planetu blíž k novým bouřícím vichrům.

Z nebe padají mrtví ptáci. Lesy samy od sebe vzplanou. Oceán se stahuje a plive kdysi spolykaná města zpátky na pevninu. Moře se dme a kopce proměňuje v ostrůvky. A vysoko ve své horské kleci čeká prastará dívka. Přicházejí. Vidiš?

Už jsou skoro tu.

KAPITOLA PRVNÍ

ČERNÉ POBŘEŽÍ

„Země!“

Hvězdy už dávno zářily vysoko na obloze, když Ysoldu náhle ze spánku vytrhl Eirín výkřik. Jakmile opustili Pra-poslední hvozd stravovaný plameny a vydali se na otevře-né moře, začalo se rychle šířit a Ysoldy se zmocnil hrozný strach. Strach z toho, co je pod nimi, z toho, co je za nimi, a z toho, co je teprve čeká. Pevně zavřela oči, myslela si, že jen na okamžik. Její mořský jestřáb, Nara, jí spokojeně švitořil do ucha, a Ysolda se probudila, až když byla hlubo-ká noc. „Kde?“ zeptala se a zmateně mžourala před sebe.

„Támhle, *buddú*.“

„Neříkej mi tak.“ Ysolda štípla Eiru do boku a Eira ji na oplátku pocákala mořskou vodou. Nara nakvašeně zavřeštěla a vzlétla z Ysoldina ramene. „Co je to *buddú*?“

„Ty.“

Ysolda Eiře cáknutí oplatila a z kánoe za nimi se ozvalo zaúpění, jak na Samiho dopadly kapky ledové mořské vody.

„Promiň,“ omlouvala se honem Ysolda.

„Zapomněla jsem, že tam jsi,“ zívla Eira a natáhla se, aby mohla Raviho pohladit po krku. Vlk spokojeně zafrkal, i přes dlouhou cestu byl zjevně ve svém živlu.

Ysolda nedokázala odlišit temnotu moře od temnoty země, a tak raději zaklonila hlavu a zahleděla se vzhůru k nedozírnému nebi. Klenulo se jim nad hlavami donekonečna, Nara po něm spokojeně klouzala a skrze nebeský prach pomrkávaly hvězdy v dobře známých souhvězdích – Krab, Medvědice, Meč. Nevzpomínala si, že by kdy viděla noční oblohu tak ohromnou a jasnou. Neubránila se vzpomínce na svou sestru Hari zavřenou v podzemí, kde mohla zahlédnout jen občasný záblesk bláznova zlata, kterým byly obloženy stěny jeskyně, aby oslabily její dar na slouchání.

Opravdu je to jen něco málo přes týden, co se objímaly v těch provlhlých jeskyních pod hradem Vlčí královny? Ysoldě připadalo, že od té chvíle uběhla nesmírně, nekonečně dlouhá doba. Předtím bez své sestry nikdy nebyla déle než několik hodin. Ani ve snu by ji nenapadlo, že se jí tak vzdálí v čase i prostoru. Co by asi Hari řekla teď, kdyby ji viděla, jak se přibližuje pobřeží Norvegeru na vlčím hřbetě, se sloužícím z Jezer ve člunu za sebou a dcerou Vlčí královny před sebou?

Nejspíš by cítila asi stejně pochybnou míru štěstí jako samotná Ysolda.

Ovinula si paže kolem hrudi, drkotala zuby a přála si, aby nebyla bývala dala Samimu svůj rudý plášť.

„Je ti zima?“ zeptala se Eira.

„N-n-ne.“

Téměř cítila, jak dívka před ní protočila oči, když řekla: „Vezmi si můj plášť. Stejně jsi ho celý poslintala, když jsi spala. Už jsme skoro tam.“

Ysolda si přitáhla teplou vlnu až k bradě a pokoušela se nevnímat puch tkaniny, ve které Eira putovala a spala celé týdny. Teď už i ona rozeznávala obrysy pobřeží – klikatou linii hor, které jako by vyrůstaly přímo z moře. Nejvyšší místo.

V kapse sevřela dřívko, které Eira našla v hnízdě Poustevnice. Byla příliš velká tma, aby mohla přečíst nápis v jazyce ogam, a tak alespoň přejela prsty po jeho drážkách. Vyryla je opravdu sama prastará dívka? Pokud ano, znamenalo to, že hovoří řečí ogam – jazykem stromů z Deštivého lesa.

Vydechla, u úst se jí ve studeném vzduchu srážely obláčky páry. Střídání ročních období skončilo, výměna už dávno proběhla. Podle umístění hvězd na obloze poznala, že Mabon již minul, nejspíš v okamžiku, kdy s Vlíčí královnou projížděli lesem Kaltů. Slavnost Mabon byla její nejoblíbenější, značila poslední ohňostroj barev a hojnosti, kdy lidé suší byliny a do velkých sudů sbírají jablka na zimu.

V Deštivém lese obětovali Starší olši cider, zapalovali ohně na mýtině pod jejími posvátnými větvemi a tančili, zatímco plameny barvily listí na stejný odstín oranžové, do kterého je záhy zbarví podzim.

Ale udělají to i letos?

Dokonce ještě před tím, než se přihnali Jezdci, kteří unesli Hari, nebylo v jejím milovaném lese všechno tak docela v pořádku. Jablek se neurodilo tolik a chutnala hořce. Do jejich zálivu připlouvalo méně kupců, kteří je odnepaměti zásobili rybami. Déšť byl vytrvalý – to bylo v pořádku –, ale přinášel s sebou mráz i v těch nejteplejších měsících, od Beltainu po Lithu. Nebyly to velké změny, ale když na ně Ysolda teď myslela, uvědomovala si, že se dohromady skládají v cosi podivného a špatného.

Úkazy, tak jim říkala Vlčí královna. Zemětřesení, které spolykalo Ysoldin a Hařin domov, rudá bouře, která je zahнала do úkrytu pod skálou. Vraždící stromy Kaltského lesa. A další podivné události – nepřítomnost ptactva a vlastně všech zvířat kromě ryb v Zrcadlovém jezeře a racků, kteří kroužili kolem hradu ze ztroskotaných lodí. Úkazy. Varování. Ale před čím?

Většina z toho, co Ysoldě řekl Hařin spoluvězeň, kmořtříček, už byla dávno pohřbená hluboko v její paměti, ale vybavovala si tohle: *Většina království má vlastní příběhy o liniích, které protínají zemi. Spojují ji. Tyhle čáry mají mnoho důsledků. Poustevnice je jedním z jejich divů, druhým je Mořský kamenný kruh, třetím Drakkenské hory*

a dalším Brána pekel. Probíhá skrze ně duch země, a to je velmi mocná síla. Dovoluje světu hovořit přes miliony mil a, je-li to třeba, znovu nastolit ztracenou rovnováhu.

Hudba země. Věřila v ni Ysolda? Byla zvyklá na Deštivý les a jeho jistoty, ale pokud se za posledních pár dní něco naučila, pak to, že toho, co neví, je mnohem, mnohem víc než toho, co ví.

„Podívejte,“ řekla Eira a v jejím hlase poprvé zazněl údiv. Ysolda jí vykoukla přes rameno. Hory byly ohromné a působivé, tak velké, že jí připadaly téměř neskutečné, ale nejpodivnější bylo to, co na ně čekalo na pláži. „Černý písek.“

Obklopovala je hluboká, klikatá zátoka plná tmy. Ravi přestal plavat a začal se brodit, jakmile tlapami došlápl na mořské dno, a tiše zakňučel, když na unavených nohou zase ucítil celou tíhu svého nákladu. Eira mu hbitě seskočila ze zad do mělké vody, kráčela vedle něj a něco mu povzbudivě šeptala do ucha, zatímco on dál vytrvale táhl jejich člun ke břehu. I Ysolda mu sklouzla ze hřbetu, ztuhlými koleny dopadla na temný písek. Cítila, jak se jí lepí na ruce a mokrá chodidla. Byl hrubší než ten, který znala z pobřeží Deštivého lesa, a černý jako obsidián.

„Proč vypadá takhle?“ Samimu se třásl hlas. Jak vykukoval z jejího pláště, Ysolda viděla jen bělma jeho očí. „Je spálený?“

„Když písek hoří, stane se z něj sklo,“ poučila ho Eira.

„Ale tady žijí draci,“ trval na svém Sami a Eira si odfrkla.

„Nebud' hlupák. Jsou tu ohnivé hory, o kterých si pověřiví lidé myslí, že jsou to draci, ale je to jen tání země.“

To znělo Ysoldě přinejmenším stejně děsivě. „A proč je teda černý?“

„Protože jsou tu černé skály, vidíš?“ Eira ukázala na stíny vrcholků, které se tyčily nad nimi. „A moře je rozemlá na písek.“

„Voda přece nemůže rozbít kámen,“ namítl Sami.

„Jistěže může,“ odpověděla Eira. „Když na to má dost času.“

Ysolda byla ráda, že je tma. Nechtěla, aby Eira viděla, jak se tváří – trochu vyděšeně, trochu udiveně tím, co všechno dcera Vlčí královny zná.

„Pořád si myslím, že by tu mohli být draci,“ zamumlal Sami a neobratně se vyškrábal z kánoe.

„Modli se, aby nebyli,“ odpověděla Eira a rošťáctví v jejím hlase se třpytilo stejně jasně jako její zuby. „Slyšela jsem, že si nejraději pochutnávají na malých sloužících.“

„Nech toho,“ okřikla ji Ysolda. Nehodlala Eiře dovolit Samiho takhle šikanovat. Teď tu nestáli jako princezna a sloužící, ale jako dva trosečníci, kteří prchali před toutéž ženou: Vlčí královnou, Seren.

„Copak nemáš dar?“ zeptala se Eira, která si jí nevšímala a dál upřeně sledovala Samiho. „Nemůžeš nám vyčarovat oheň nebo tak něco?“

„Já tkám počasí,“ zamumlal Sami.

„Tím líp!“ Eira si zamnula dlaně. „Můžeš nás trochu zahřát, přivolat nějaké těžké, teplé mraky.“

Sami cosi zamumlal směrem ke svým chodidlům.

„Co říkáš?“ pobízela ho Eira netrpělivě.

„Umím jen zimu,“ zopakoval Sami o něco hlasitěji.
„Dokážu vyčarovat zimu.“

Eira si odfrkla. „Tomu říkám dar.“

„Eiro!“ Ysolda ji sjela přísným pohledem. „Co teď, když seš tak chytrá?“

„Teď zapálíme oheň, vzhledem k tomu, že tadyhle naše rosníčka je nám asi stejně užitečná jako mokrá plášť.“

„Přestaň!“

Eira zabručela. „Alespoň usušíme Raviho a necháme ho, aby si pořádně odpočinul.“ Plácla sebou na písek vedle těžce oddechujícího vlka.

„Tak to bychom měli nasbírat nějaké dříví, co?“ protočila Ysolda oči v sloup a vyškrábala se na rozlámané nohy.

„Jo,“ přitakala Eira, přehodila si paži přes oči a široce zívla. „To bychom měli.“

KAPITOLA DRUHÁ

ZPÍVAJÍCÍ PÍSKY

Nara kroužila vysoko na nebi a čas od času se ztrácela z dohledu. Ysolda obezřetně kráčela po novém, neznámém písku a pokoušela se vybavit si všechno, co dosud slyšela o Norvegeru. Samozřejmě věděla, že existuje, dokonce mluvila s kupci, kteří v zátocě u Deštivého lesa prodávali sušené ryby a tinktury z borové smůly. Ale vidět něco na vlastní oči je něco docela jiného než o tom jen vědět. Z mapy, kterou si pamatovala z lodní síně Vlčí královny, věděla, že Norveger leží na severozápad od Deštivého lesa. Že je tam zima. Že tam žijí drsní Seveřané. *Tři věci*, pomyslela si. *Nic moc. Ne dost.*

„Máme štěstí, že si tu na nás Seveřané nepočíhali,“ ozval se Sami za Ysoldinými zády. Nadskočila leknutím. Chlapec se coural za ní a šoupal nohama po černém písku.

„Slyšel jsem, že jsou naprosto bezcitní. Že mají místo srdcí kusy kamene.“

„Ne doopravdy,“ upřesnila Ysolda a sehnula se, aby ze země zdvihla bledý kus pokrouceného naplaveného dřeva. Bylo vlhké, ale pocházelo z břízy, a tudíž bude i tak dobře hořet. „Ale slyšela jsem, že k návštěvníkům nejsou dvakrát vstřícní.“

To už vyloženě zlehčovala. Severští válečníci byli proslulí svojí divokostí a nespočetnými bitkami s páně Borealovou armádou Kaltů v lesích i na moři. Ani jednomu se nepodařilo zabrat území těch druhých, ale Ysolda nepochybovala o tom, že stojí na pláži, která se stala svědkem nejednoho krveprolití.

Otrásla se a přitáhla si plášť blíž k tělu. Vlhké dříví jí z těla sálo poslední zbytky tepla. Pod nohama jí vrzal černý písek, jak po sobě klouzala hrubá zrnka. Posbírala několik dalších březových větví, nejspíš ulomených z téhož kmene a donesených sem stejným proudem, dokud jich neměla plnou náruč. Doklopýtala zpátky k místu, kde ležela natažená Eira, s hlavou podepřenou Raviho ohromným tělem. Oba hlasitě chrápali.

Ysolda nechala dříví s rámusem dopadnout na zem a Eira otevřela jedno oko.

„Máš pazourek?“

Ysolda z kapsy vytáhla pazourkové křesadlo. Všechny její věci – teď jim říkala spíš poklady, šlo o její poslední pojítka s domovem – byly stejně mokré jako dříví. Otrěla